

for ud på ophævelse af den nævnte revisionsbestemmelse.

2. Selve narkotikaproblemet udvikling i 1969 og første halvår af 1970 og de foranstaltninger, der er truffet eller nu foreslås gennemført, er behandlet i den redegørelse, som kontaktudvalget vedrørende ungdomsnarkomanien har afgivet i september 1970. I det særlige kapitel, der omhandler justitsministeriets område, er bl. a. redegjort for den udvikling i antallet af sager, som politiet har konstateret, ligesom der er givet visse oplysninger om de anvendte reaktioner.

3. Det var ved gennemførelsen af den skærpede strafferamme i straffelovens § 191 en forudsætning, at det kun blev de virkelig farlige og grove tilfælde, der blev omfattet af den nye straffebestemmelse, samt at den forhøjede strafferamme ikke smittede af på de straffe, der fortsat skulle udmåles efter loven om euforiserende stoffer.

For at sikre, at denne forudsætning blev opfyldt, blev der af rigsadvokaten efter forhandling med justitsministeriet ved cirkulære af 15. juli 1969 givet nærmere regler om forfølgningen af sager vedrørende overtrædelse af lovgivningen om euforiserende stoffer. Cirkulæret svarer til det udkast, der havde været forelagt folketingsudvalget, jfr. FT 1968-69 Till. B. sp. 2649-54.

Justitsministeriet har fra rigsadvokaten modtaget en oversigt over 143 sager, som i tiden fra 1. oktober 1969 til 28. februar 1970 er afgjort efter loven om euforiserende stoffer, og som på grund af cirkulærets bestemmelser herom har været forelagt rigsadvokaten. Forelæggelse har ikke skullet ske i sager, der af politiet sluttes med advarsel, eller sager, hvor overtrædelserne af loven om euforiserende stoffer indgår som mindre betydende forhold i en samlet kriminalitet af anden karakter.

Det fremgår af oversigten, at ingen af de 33 tiltalte, som alene er anset skyldige i besiddelse af euforiserende stoffer til eget brug, er straffet med ubetinget frihedsstraf. 25 har fået bøde, 2 advarsel og 6 betinget dom.

I de 110 tilfælde, hvor tiltalte havde gjort sig skyldig i udbredelse af hash eller andre euforiserende stoffer, er sagerne afgjort ved bøder, betingede domme eller ubetinget frihedsstraf. Kun i ganske få tilfælde har straffen overstegit 6 måneders fængsel. Af de 110 tiltalte var 9 i alderen 15-17 år. Heraf er 5 anset med bøde, 2 med betinget dom og 2 med tiltalefrafald. I aldersgruppen 18-20 år var der i alt 59 tiltalte. Heraf er 18 anset med bøde, 17 med betinget dom, 1 med tiltalefrafald og 1 med foranstaltning efter straffelovens § 70, jfr. § 16. De resterende 22 er idømt ubetingede frihedsstraffe.

4. I maj 1970 modtog justitsministeriet en oversigt over de sager, der havde været forelagt rigsadvokaten med henblik på tiltalerejsning efter den nye bestemmelse i § 191. Oversigten omfatter 16 sager med i alt 26 tiltalte. De fleste af disse sager angår udlændinge, der har indført hash i en størrelsesorden af omkring 12-15 kg. svarende til en salgsværdi i Danmark på 40.000-60.000 kr.

To af sagerne er senere — i august måned 1970 — pådømt af højesteret.

I den ene sag idømtes en persisk og en tyrkisk statsborger hver 4 års fængsel henholdsvis for indsmugling af 60 kg. hash og for salg af 15 kg. hash og forsøg på salg af 8,1 kg. opium. Ved straffens fastsættelse lagde højesteret bl. a. vægt på, at de tiltalte havde været direkte led i en omfattende, international narkotikahandel.

I den anden sag blev en dansk statsborger idømt 2 års fængsel for salg af 20 kg. hash. Der blev ved strafudmålingen i denne sag taget hensyn til, at den pågældende var tidligere straffet.

En række yderligere sager for overtrædelse af straffelovens § 191, der af landsretterne er afgjort med fængsel fra 6 måneder til fængsel i 2 år, er for tiden under anke til højesteret.

Anvendelsen af bestemmelsen i § 191 har i øvrigt givet anledning til et spørgsmål til justitsministeren der blev besvaret i folketingets spørgetid den 6. maj 1970. Der henvises til FT 1969-70 sp. 5475-78.

5. Da man gennemførte den højere strafferamme i § 191, blev det fremhævet, at man ikke sigtede mod nogen skærpelse af det strafniveau, der var fastlagt i den hidtidige praksis, men at man når som helst kunne blive stillet over for alvorligere sager, hvor det dagældende maksimum på fængsel i indtil 2 år måtte anses for at være ganske utilstrækkeligt.

Udviklingen har, som det fremgår af det ovenfor anførte, bekræftet denne antagelse. Der forekommer også herhjemme narkotikakriminalitet af international karakter, hvor det er nødvendigt at kunne udmåle alvorlige straffe. I overensstemmelse med en indstilling om spørgsmålet, justitsministeriet har modtaget fra rigsadvokaten, finder man det derfor absolut påkrævet, at bestemmelsen i § 191 opretholdes.

6. Det skal samtidig fremhæves, at man på grundlag af rigsadvokatens tidligere nævnte cirkulære af 15. juli 1969 har været i stand til at opretholde det hidtidige reaktionsmønster over for personer, hvis forhold fortsat skulle behandles på grundlag af loven om euforiserende stoffer.

Denne praksis bør efter justitsministeriets opfattelse fastholdes. Efterforskningen og retsforfølgningen bør fortsat koncentreres om overtrædelser, som